

תת"ע 7686/06/13 - זידי עדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7686-06-13 מדינת ישראל נ' זידי עדי
תיק חיצוני: 90501589858

מספר בקשה: 4

בפני	כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
מבקש	זידי עדי ע"י ב"כ עו"ד קישאווי
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 29.7.13, בגין עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדין שנשלחה לכתובתו הרשומה, הוחזרה בציון "לא נדרש".

לשיטתו של ב"כ המבקש, כיוון שמדובר בהזמנה לדין ולא בהודעת תשלום קנס, לא היה מקום להחיל את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי ומכאן, שלבית המשפט לא הייתה סמכות לדון את המבקש שלא בנוכחותו.

עוד טוען ב"כ המבקש, כי במועד העבירה, היה הרכב בחזקתה של אשת המבקש, הגב' זידי מירב.

ב"כ המבקש הפנה לעפ"ת 2493-07-14, עבדו נגד מדינת ישראל, מפי כבוד הש' בן יוסף ולעפ"ת 20102-08-11, משארקה נגד מדינת ישראל, מפי כבוד הש' צלקובניק - לצורך תמיכה בטיעונו.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה, ללא נימוקים.

דין והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש: "סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני

תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

כאמור לעיל, טוען ב"כ המבקש כי בעניינו של המבקש, מתקיימות שתי החלופות הקבועות בסעיף 130 (ח) כאמור, הראשונה - המבקש לא התייצב לדיון, שכן לא זומן כדן והשנייה - למבקש ייגרם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, שכן הרכב היה בחזקת אשתו במועד העבירה.

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לעניינו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשונן:

תקנה 44א - "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

בע"א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נאמר:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת לסתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו....התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או בעקרונות של שהיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות.לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסיפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:...

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדן".

בעניינו, אין מחלוקת כי ההזמנה לדיון נשלחה אל כתובתו הרשומה של המבקש, בדואר רשום והוחזרה, לאחר

שהמבקש לא דרש את דבר הדואר, תוך פרק הזמן הנדרש.

המבקש לא העלה בבקשה כל טעם העשוי להצדיק אי קבלת דבר הדואר הרשום ומכאן, שאף לא ניסה לסתור את חזקת המסירה.

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזיהוי שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות הענין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. ... והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

בעפ"ת 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)".

ב"כ המבקש הפנה לשני פסקי דין בבקשתו, אך מדובר בפסיקה מנחה ואילו פסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון, כמפורט לעיל, קובעת כי מדובר בהמצאה כדין.

בנוסף, מלשון תקנה 237 (ג) לעיל, עולה כי סירוב לקבל מסמך, אינו זהה לאי חתימה על אישור מסירה ומדובר בשתי חלופות, ששתייהן מובילות לקביעה כי המסמך הומצא כדין.

תקנה 44א, לעומת זאת, מתייחסת רק לחלופה אחת מבין השתיים, העדר חתימה על אישור מסירה ומכאן, שניתן לטעון כי במקרה בו מסרב נמען לקבל דבר דואר, דהיינו, מסרב על ידי מעשה או מחדל של אי דרישת דבר הדואר, יש לפעול על פי האמור בתקנה 237 (ג) ולקבוע, כי המסמך הומצא כדין.

בע"א 618/74 פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא סיבה מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן המכתב, ממש כאילו קיבל את המכתב לידיו והשליכו לסל".ו.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש הוזמן כדין לדיון בעניינו.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

מעיון בבקשות השונות בתיק, עולה כי בניגוד לטענת המבקש כיום, לפיה, במועד העבירה, היה הרכב בחזקתה של אשתו, זידי מירב והיא שעברה את העבירה נשוא כתב האישום, הרי שביום 15.12.13, הגיש המבקש עצמו בקשה לביטול תוספת פיגורים בלבד, בה טען כי הוא לוקח את האחריות על עצמו וכי להבא, ישים לב למד המהירות ברכב. הבקשה נדחתה, מהטעמים המפורטים בה, בדגש על כך שהמבקש באופן שיטתי, אינו דורש דברי דואר רשומים.

ביום 23.2.14, הגיש המבקש בקשה נוספת, בה שב ועתר לביטול ריבית הפיגורים בלבד, מבלי שהעלה כל טענה לעניין זהות הנהג במועד העבירה וגם בקשה זו נדחתה.

היום, לראשונה, טוען המבקש כי כלל לא נהג ברכב במועד העבירה.

בנסיבות אלה, אני קובעת כי טענה זו אינה אמינה בעיני ומכאן, שלא נגרם כל עיוות דין בעניינו של המבקש, גם לא נוכח גזר הדין, שהטיל עליו קנס כספי בלבד.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש לא הוכיח את התנאים הקבועים בסעיף 130 (ח) לעיל ולפיכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשע"ה, 19 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.